

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž-Us 122/2020-4

REPUBLIKA HRVATSKA
R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Vesne Vrbetić kao predsjednice vijeća te Dražena Tripala i Žarka Dundovića kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Ivona Horvatić kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog T. O. i drugih, zbog kaznenog djela iz članka 329. stavka 1. točke 4. u vezi članka 291. stavaka 1. i 2. Kaznenog zakona („Narodne novine“ broj 125/11., 144/12., 56/15. i 61/15. - ispravak - dalje: KZ/11.) i drugih, odlučujući o žalbi optuženog M. K. podnesenoj protiv rješenja Županijskog suda u Zagrebu od 8. rujna 2020. broj K-Us-37/19, u sjednici održanoj 24. ožujka 2021.,

r i j e š i o j e :

Odbija se kao neosnovana žalba optuženog M. K.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem Županijskog suda u Zagrebu odbijen je kao neosnovan prijedlog optuženog M. K. da se iz spisa izdvoje kao nezakoniti dokazi izreke „presuda na temelju sporazuma stranaka Županijskog suda u Zagrebu poslovnih brojeva: 8 Kov-Us-10/17 od 26. travnja 2017., 8 Kov-Us-15/17 od 19. svibnja 2017., 8 Kov-Us-19/17 od 30. svibnja 2017., 8 Kov-Us-25/17 od 9. lipnja 2017., 8 Kov-Us-26/17 od 30. lipnja 2017., 8 Kov-Us-32/17 od 17. srpnja 2017., 8 Kov-Us-33/17 od 18. srpnja 2017., 8 Kov-Us-27/17 od 30. kolovoza 2017., 8 Kov-Us-48/17 od 29. kolovoza 2017., 8 Kov-Us-24/17 od 31. kolovoza 2017., 8 Kov-Us-56/17 od 14. rujna 2017., 8 Kov-Us-57/17 od 20. rujna 2017., 8 Kov-Us-55/17 od 26. rujna 2017., 8 Kov-Us-53/17 od 6. listopada 2017., 8 Kov-Us-52/17 od 10. listopada 2017., 8 Kov-Us-61/17 od 23. listopada 2017., 8 Kov-Us-78/17 od 23. listopada 2017., 8 Kov-Us-59/17 od 16. listopada 2017., 8 Kov-Us-67/17 od 7. studenog 2017., 8 Kov-Us-9/18 od 22. veljače 2018., 8 Kov-Us-16/18 od 19. ožujka 2018., 8 Kov-Us-20/18 od 29. ožujka 2018. i 7 K-Us-10/2019 od 12. prosinca 2018. u odnosu na I-okr. S. P., II-okr. L. K., V-okr. V. J., VI-okr. D. P., VII-okr. M. M., VIII-okr. P. R., IX-okr. D. B., X-okr. D. K., XI-okr. K. Z., XII-okr. T. T., XIII-okr. V. Č., XIV-okr. M. H., XV-okr. J. L., XVI-okr. P. V., XVII-okr. S. K., XVIII-okr. D. M., XIX-okr. I. F., XX-okr. S. P., XXI-okr. D. M. I., XXII-okr. S. I., XXIII-okr. N. P., XXIV-okr. V. G., XXV-okr. M. O., XXVI-okr. A. S.-A., XXVII-okr. K. J., XXVIII-okr. A. J., XXIX-okr. I. C., XXX-okr. I. D., XXXI-okr. R. B., XXXII-okr. A. F., XXXIII-okr. R. K., XXXIV-okr. T. C., XXXV-okr. F. G., XXXVI-okr. S. D., XXXVII-okr. P. T., XXXVIII-okr.

M. P., XXXIX-okr. I. F., XL-okr. D. K., XLI-okr. M. Č., XLII-okr. D. K., XLIII-okr. S. K., XLIV-okr. D. G., XLV-okr. V. R., XLVI-okr. A. V., XLVII-okr. T. S., XLVIII-okr. C. N., XLIX-okr. T. F., L-okr. I. R.-N., LI-okr. T. Ž., LII-okr. P. Ž., LIII-okr. L. B., LIV-okr. R. J., LV-okr. J. K., LVI-okr. J. V., LVII-okr. I. H., LVIII-okr. S. D., LIX-okr. M. K., LX-okr. D. L., LXI-okr. S. D., LXII-okr. M. D., LXIII-okr. A. D., LXIV-okr. A. N., LXV-okr. T. J., LXVI-okr. M. K., LXVII-okr. M. K., LXVIII-okr. N. K., LXIX-okr. I. K., LXX-okr. A. I., LXXI-okr. N. M., LXXII-okr. I. M., LXXIII-okr. B. A., LXXIV-okr. K. K., LXXV-okr. I. A., LXXVI-okr. D. B., LXXVII-okr. M. R., LXXVIII-okr. M. B., LXXIX-okr. R. P., LXXX-okr. H. B., LXXXI-okr. A. A., LXXXII-okr. M. Č., LXXXIII-okr. M. M., LXXXIV-okr. D. O., LXXXV-okr. D. M., LXXXVI-okr. N. Č., LXXXVII-okr. S. K., LXXXVIII-okr. M. L., LXXXIX-okr. D. Z., XC-okr. R. K., XCI-okr. D. B. J., XCII-okr. B. B., XCIII-okr. M. Š., XCIV-okr. A. S., XCV-okr. F. G., XCVI-okr. M. G., XCVII-okr. A. P., XCVIII-okr. M. Ž. M., XCIX-okr. L. T., C-okr. S. S., CI-okr. A. K., CII-okr. F. T., CIII-okr. P. D., CIV-okr. S. H., CV-okr. S. M., CVI-okr. D. M., CVII-okr. I. M., CVIII-okr. K. B., CIX-okr. D. M., CX-okr. S. M., CXI-okr. D. K., CXII-okr. A. S., CXIII-okr. I. Ž., CXIV-okr. N. Ž., CXV-okr. T. S., CXVI-okr. M. K.-G., CXVII-okr. I. N., CXVIII-okr. R. B., CXIX-okr. M. K., CXX-okr. G. C.-K., CXXI-okr. T. B., CXXII-okr. D. M., CXXIII-okr. M. B., CXXIV-okr. I. V., CXXV-okr. Đ. D., CXXVI-okr. M. Š., CXXVII-okr. H. A., CXXVIII-okr. E. R., CXXIX-okr. Š. T., CXXX-okr. R. J., CXXXI-okr. L. O., CXXXII-okr. K. P., CXXXIII-okr. H. D., CXXXIV-okr. D. J., CXXXV-okr. K. S., CXXXVI-okr. R. Č., CXXXVII-okr. K. V., CXXXVIII-okr. B. Š., CXXXIX-okr. V. P., CXL-okr. I. V.-I., CXLI-okr. D. G., CXLII-okr. M. M., CXLIII-okr. Ž. M., CXLIV-okr. R. M., CXLV-okr. J. M., CXLVI-okr. D. S. i CXLVII-okr. D. P.”.

Protiv tog rješenja žalbu je podnio optuženi M. K. putem braniteljice, odvjetnice V. D. L., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja s prijedlogom da se pobijano rješenje ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno odlučivanje.

Sukladno članku 495. u vezi članka 474. stavka 1. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11. - pročišćeni tekst, 91/12. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/19.- dalje: ZKP/08.) spis je dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

Žalba nije osnovana.

Obrazlažući bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. žalitelj ističe da sud nije dao obrazloženje za svoju tezu da je navođenje imena i prezimena bilo nužno radi određivanja i utvrđivanja kvalifikacije odgovornosti okrivljenika koji su postigli i zaključili „sporazum o priznanju krivnje”. Istim tim argumentom se obrazlaže stav da su razlozi o odlučnim činjenicama potpuno nejasni. Suprotno navedenom, sud nije bio dužan dati posebno obrazloženje za svoj stav da je navođenje u činjeničnim opisima presuda na temelju sporazuma imena i prezimena drugih osoba za koje nije utvrđena krivnja tim presudama bilo nužno radi određivanja i utvrđivanja odgovornosti osoba koje su se očitovale o krivnji i sporazumjele o kazni i drugim mjerama. Naime, te okolnosti proizlaze iz ZKP/08. jer članak 363. u stavku 1. ZKP/08. propisuje da presuda na temelju sporazuma stranaka mora imati sadržaj iz članka 455. tog Zakona, koji, između ostalog propisuje u stavku 2. točki 1) da će u presudi kojom se netko proglašava krivim sud izreći za koje se djelo proglašava krivim, uz naznaku činjenica i okolnosti koje čine obilježja kaznenog djela te onih

o kojima ovisi primjena određene odredbe kaznenog zakona. Prema tome, u presudi je nužno pobliže opisati događaj koji u sebi sadržava radnje kaznenog djela osobe koja je proglašena krivom, a taj događaj, ovisno o konkretnim okolnostima, može uključivati i treće osobe koje tom odlukom nisu proglašene krivima, ako je to potrebno za ispravnu pravnu oznaku predmetnog kaznenog djela.

Dakle, suprotno žalbi, pobijano rješenje je jasno i bez proturječja, a ispitivanjem na temelju odredbe članka 494. stavka 4. ZKP/08., ovaj sud nije našao povrede na koje pazi po službenoj dužnosti.

Svi razlozi žalitelja kojima on obrazlaže nezakonitost dokaza, koji se pozivaju na Direktivu (EU) 2016/343 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. ožujka 2016. o jačanju određenih vidova pretpostavka nedužnosti i prava sudjelovati na raspravi u kaznenom postupku (dalje: Direktiva 2015/343) i njeno tumačenje iz presude Suda Europske unije C-377/18 od 5. rujna 2019. mogli bi se eventualno odnositi na presudu Županijskog suda u Zagrebu broj K-Us-10/2019. od 12. prosinca 2019. (u izreci pobijane odluke omaškom navedeno: 2018.) protiv V. G. Naime, sve sporne presude na temelju sporazuma, osim presude Županijskog suda u Zagrebu broj K-Us-10/2019. od 12. prosinca 2019. protiv V. G., donesene su prije 1. travnja 2018., odnosno prije datuma važenja Direktive 2016/343, a onda i njezinog tumačenja iz presude Suda Europske unije C-377/18 koje također vrijedi od 1. travnja 2018. sukladno argumentu iz presude Defrenne, C-43/75, točka 75.

Nadalje, iz sadržaja prijedloga za izdvajanjem kao nezakonitih dokaza proizlazi da optuženi M. K. prigovara sadržaju spornih dokaza smatrajući da se navođenjem imena optuženika iz predmetnog postupka u činjeničnim opisima presuda na temelju sporazuma, tim presudama dovodi u pitanje pretpostavka nedužnosti optuženika. U tom pravcu ističe da iz presude Suda Europske unije C-377/18 od 5. rujna 2019. u kojoj se daje tumačenje članka 4. stavka 1. Direktive 2016/343 proizlazi obveza da je u situacijama kada se postupak vodi protiv više okrivljenika, a netko od njih postigne sporazum o krivnji u zamjenu za smanjenje kazne, u samom tekstu sporazuma koji odobrava nacionalni sud, ako se navode imena ostalih osoba, nužno jasno naznačiti da se protiv njih vode zasebni kazneni postupci i da njihova krivnja nije utvrđena zakonom, kao i da je takva naznaka izostala u osporavanim dokazima. Tu je žalitelj u pravu, no to nije situacija koja bi se po ZKP/08. rješavala kroz institut nezakonitosti dokaza.

Iz dikcije odredbe članka 10. ZKP/08. proizlazi da se institut nezakonitosti dokaza odnosi na način pribavljanja dokaza, odnosno da nezakonitost dokaza proizlazi iz određenih nepravilnosti prilikom njihovog pribavljanja. Ista odredba dalje precizira o kakvim se konkretnim nepravilnostima mora raditi da bi određeni dokaz bio nezakonit pa da se na njemu ne može temeljiti sudska odluka. Žalitelj nije naveo niti jednu od zakonskih pretpostavki iz te odredbe koja bi se odnosila na sporne presude na temelju sporazuma, odnosno izreka čije izdvajanje traži, a niti ovaj sud nije našao da bi prilikom donošenja tih presuda bile počinjene neke od nepravilnosti koje propisuje ili na koje upućuje članak 10. ZKP/08. To isto je pravilno zaključio i prvostupanjski sud.

Slijedom navedenog i suprotno žalbi, ne postoje zakonski razlozi za prihvaćanjem prijedloga za izdvajanjem nezakonitih dokaza.

Protivno žalbenim navodima nije povrijeđena niti presumpcija nedužnosti iz članka 28. Ustava Republike Hrvatske („Narodne novine“ broj 56/90., 135/97., 8/98., 113/00., 124/00., 28/01., 41/01., 55/01., 76/10., 85/10. i 5/14.), članka 3. ZKP/08., članka 6. stavka 2. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Narodne novine, Međunarodni ugovori” broj 18/97., 6/99., 14/02., 13/03., 9/05., 1/06. i 2/10.) te članka 14. Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima („Narodne novine“ – Međunarodni ugovori, broj 12/93., 7/95. i 11/95.), kao zajamčenog prava obrane. Naime, žalba obrazlaže da je u presudama na temelju sporazuma u kojima je u činjeničnom opisu navedeno ime optuženog M. K. „bez navođenja da se protiv njega vodi zasebni kazneni postupak i da mu krivnja nije utvrđena u skladu sa zakonom, u konkretnom slučaju dovelo do povrede presumpcije nedužnosti”. Ovakvo mišljenje žalitelja je pogrešno.

Žalitelj ispušta iz vida da je raspravno vijeće u pobijanoj odluci dalo garancije protiv povrede presumpcije nedužnosti kada je u trećem odjeljku šeste stranice pobijanog rješenja navelo da „čitanjem izreka presuda koje se odnose na ostale optuženike koji su obuhvaćeni optužnicom USKOK-a tijekom dokaznog postupka u kaznenom predmetu koji se vodi protiv optuženog T. O. i M. K. ni na koji način neće biti dovedena u sumnju presumpcija nedužnosti navedenih optuženika jer se navedene presude u pogledu krivnje i kaznene odgovornosti isključivo i jedino odnosi na osobe koje su istom proglašene krivima, a ne i na druge osobe koje se navode u činjeničnom opisu. Pri tome se napominje da će u postupcima koji se vode protiv optuženih T. O. i M. K. biti omogućeno u kontradiktornom postupku ispitati u svojstvu svjedoka osobe koje su postigle i zaključile sporazum i na taj način preispitati i dovesti u sumnju sve one činjenice koje se odnose na inkriminacije u odnosu na koje su ovi okrivljenici postigli sporazum.”. Uzimajući u obzir sve izloženo, a koji stav sukladno ustaljenoj sudskoj praksi prihvaća i ovaj sud neosnovani su žalbeni navodi da je došlo do povrede presumpcije nedužnosti.

Slijedom svega izloženog, žalbom optuženog M. K. nije dovedena u pitanje pravilnost pobijanog rješenja te je, temelju članka 494. stavka 3. točke 2. ZKP/08., odlučeno kao u izreci ovog rješenja.

Zagreb, 24. ožujka 2021.

Predsjednica vijeća:
Vesna Vrbetić, v.r.